

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი ოთხი

Jeff Pippenger

2025-12-07

ნომერი ოთხი

ესაიას ოცდარვაში „მქირდავი კაცები, რომელნიც მართავენ“ „იერუსალიმს“, წარმოდგენილნი არიან, როგორც „ეფრემის ლოთნი“ და როგორც „ამპარტავენების გვირგვინი“. „გვირგვინი“ აღნიშნავს ხელმძღვანელობას, ხოლო „ამპარტავენა“ — სატანურ ხასიათს.

მთვრალეებს უპირისპირდება ნარჩომი („ნაშთი“), რომელიც ღვთის დიდების „გვირგვინად“ იქცევა; რადგან გვიანი წვიმის დროს უფალი აღადგენს თავისი დიდების „სამეფოს“, როგორც ეს წინასწარ იყო განსაზღვრებული იმით, რომ მან ჯვარზე დაადგინა „მადლის სამეფო“. ჯვარზე დამყარებული მადლის სამეფო წინასახავს კვირის კანონის დროს დიდების სამეფოს. გვიანი წვიმა დაიწყო 9/11-ზე, როდესაც დაიწყო ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა და ცოცხალთა სამსჯავრო.

„მე ვიხილე, რომ ყოველივე ძალზე დაძაბულად შეჰყურებს და თავის ფიქრებს იწვდის მათ წინაშე მომდგარი მოსალოდნელი კრიზისისკენ. ისრაელის ცოდვები წინასწარვე უნდა წარედგინოს სამსჯავროს. ყოველი ცოდვა უნდა იქნეს აღიარებული საწმიდარში, შემდეგ კი საქმე წინ წარიმართება. ეს ახლა უნდა შესრულდეს. გასაჭირის ჟამს ნატამალი შესძახებს: ღმერთო ჩემო, ღმერთო ჩემო, რად მიმატოვე?“

„გვიანი წვიმა მოდის მათზე, ვინც წმიდაა — მაშინ ყველანი მიიღებენ მას, როგორც ადრე.

„როცა ოთხი ანგელოზი ხელს გაუშვებს, ქრისტე დაამყარებს თავის სამეფოს. გვიან წვიმას ვერავინ მიიღებს, გარდა იმათისა, ვინც ყოველივე შესაძლებელს აკეთებს. ქრისტე დაგვეხმარებოდნენ. ყველას ძალუძს გამარჯვებული გახდეს ღვთის მადლით, იესოს სისხლის მეშვეობით. მთელი ზეცა დაინტერესებულია ამ საქმით. ანგელოზებიც დაინტერესებულნი არიან.“ Spalding and Magan, 3.

გამოცხადების ოთხი ქარი ესაიას მიერაც წარმოდგენილია როგორც მძვინვარე ქარი, რომელიც შეჩერებული იყო აღმოსავლეთის ქარის დღეს, ისევე როგორც გამოცხადების ოთხი შფოთის ქარი, რომელსაც ოთხი ანგელოზი აკავებს. დის უაითის მიერ ეს ოთხი ქარი განსაზღვრულია, როგორც „განრისხებული ცხენი, რომელიც გათავისუფლებას ესწრაფვის“, მომტანი „სიკვდილისა და განადგურებისა“. ოთხი ქარი თანდათანობით ეშვება: დასაწყისი 9/11-იდან აქვს, შემდეგ საკვირაო კანონთან დიდად ძლიერდება, ხოლო შემდეგ სრულად თავსდება, როდესაც ადამიანთა გამოცდის დრო იხურება.

გათავისუფლებული და შეზღუდული

მეშვიდე საყვირი, რომელიც ამავე დროს მესამე ვაიცაა და რომელიც ღვთის საიდუმლოს დასრულებას აუწყებს, წინასწარმეტყველურად დაიგრგვინა 9/11-ზე, როდესაც ისლამი გათავისუფლდა და შემდეგ ჯორჯ უ. ბუშის მიერ 9/11-ის შემდეგ წინასწარმეტყველურად შეიკავა. ისლამის დედა, ჰაგარი, ისმაელის დედა, შეკავებისა და გათავისუფლების სიმბოლოა. იგი სარამ გაათავისუფლა, რათა სარასვე მიერ აბრაამთან შთამომავლობა შეექმნა; შემდეგ კი, შურის გამო, სარამ იგი შეაკავა, რამაც ჰაგარი გაქცევამდე მიიყვანა, ვიდრე ანგელოზმა არ შეაკავა ჰაგარი გაქცევისგან და უბრძანა დაბრუნებულიყო. ისაკის დაბადების შემდეგ ჰაგარსა და სარას შორის შუილი გაგრძელდა, ვიდრე აბრაამმა მხევალი არ გააძევა, რითაც მასზე კიდევ ერთი შეზღუდვა დააწესა.

ისლამის ოთხი ანგელოზი გათავისუფლდნენ გამოცხადების წიგნის მეცხრე თავის მეთხუთმეტე მუხლში მოცემული სამას ოთხმოცდათერთმეტი წლისა და თხუთმეტი დღის წინასწარმეტყველების დასაწყისში, ხოლო შემდეგ შეიკავეს 1840 წლის 11 აგვისტოს.

და მეექვსე ანგელოზმა ჩაბერა, და მომესმა ხმა ღმერთის წინაშე მდგომი ოქროს სამსხვერპლოს ოთხი რქიდან, რომელიც ეუბნებოდა მეექვსე ანგელოზს, რომელსაც საყვირი ჰქონდა: გაუშვი ოთხი ანგელოზი, რომელნიც შეკრულნი არიან დიდ მდინარე ეფფრატთან. და გაუშვეს ის ოთხი ანგელოზი, რომელნიც გამზადებულნი იყვნენ ერთი საათისთვის, და ერთი დღისთვის, და ერთი თვისთვის, და ერთი წლისთვის, რათა დაეხოცათ კაცთა მესამედი. გამოცხადება 9:13–15.

მას შემდეგ, რაც მესამე ვაიცა ისლამი 9/11-ზე თავდასასხმელად გათავისუფლდა, ჯორჯ უ. ბუშმა ტერორიზმის წინააღმდეგ თავისი მსოფლიო ომი დაიწყო და ისლამზე შემაკავებელი ზღუდე დააწესა. ისმაელის, ისლამის სიმბოლოს, პირველი ხსენება მიუთითებს, რომ ისმაელის შთამომავლები ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნებოდნენ და ყოველი კაცი მათ წინააღმდეგ იქნებოდა.

უფლის ანგელოზმა უთხრა მას: აჰა, მუცლად ხარ და შობ ვაჟს, და დაარქმევ მას სახელს ისმაელს, რადგან უფალმა ისმინა შენი ტანჯვა. და იგი იქნება ველური კაცი; მისი ხელი ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება და ყოველი კაცის ხელი — მის წინააღმდეგ; და იგი დასახლდება ყველა თავისი ძმის წინაშე. დაბადება 16:11, 12.

ისლამი არის ქვეყნის აღსასრულის ჟამს მოქმედი ძალა, რომლის წინააღმდეგაც იქნება „ყოველი კაცის ხელი“, და ისლამიც ყოველი კაცის წინააღმდეგ იქნება, როგორც ეს დღეს სრულყოფილად აღსრულდება. ისლამის განსაკუთრებული საქმე, როგორც წინასწარმეტყველების სიმბოლოსი, არის მსოფლიო ომის გამოწვევა. ეს საკითხი დადასტურებულია ელიას, იოანე ნათლისმცემლის ისტორიით და გამოცხადების წიგნში წარმოდგენილია როგორც „ერების განრისხება“.

„აქ მოხსენიებული „იმ გასაჭირის ჟამის დასაწყისი“ არ მიუთითებს იმ დროზე, როცა წყალობები დაიწყებს გადმოღვრას, არამედ იმ მოკლე პერიოდზე, რომელიც უშუალოდ წინ უსწრებს მათ გადმოღვრას, მაშინ, როცა ქრისტე საწმიდარშია. იმ დროს, როცა ხსნის საქმე დასასრულს უახლოვდება, დედამიწაზე გასაჭირი მოაწევს,

და ერები განრისხდებიან, თუმცა ისე იქნებიან შეკავებულნი, რომ მესამე ანგელოზის საქმეს ხელი არ შეეშალოს. იმ დროს მოვა „გვიანი წვიმა“, ანუ გამოცოცხლება უფლის თანდასწრებიდან, რათა ძალა მისცეს მესამე ანგელოზის ხმამაღალ ხმას და წმიდები მოამზადოს, რომ იდგნენ იმ პერიოდში, როცა შვიდი უკანასკნელი წყლული გადმოიღვრება.“ Early Writings, 85.

იმ „დღეებში“, როდესაც უკანასკნელი წვიმა იღვრება, ქრისტე ამყარებს თავისი დიდების სამეფოს, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის წიგნში.

ამ მეფეთა დღეებში ცათა ღმერთი აღადგენს სამეფოს, რომელიც არასოდეს დაირღვევა; და ეს სამეფო სხვა ხალხს არ გადაეცემა, არამედ შემუსრავს და ბოლოს მოუღებს ყველა ამ სამეფოს, და იგი იდგება უკუნისამდე. დანიელი 2:44.

იმ „დღეებში“, როდესაც ქრისტე დაამყარებს თავისი დიდების სამეფოს, ისინი, ვინც ქრისტეს „გვირგვინია“ დიდებისა, დაპირისპირებულნი არიან იმ მთვრალეებს, რომელთაც ამპარტავნების „გვირგვინი“ ადგათ. აბაკუმის „ხილვა“, რომელიც უნდა დაწერილიყო და ნათლად წარმოდგენილიყო „ფიცრებზე“, თვალსაჩინოდ ასახავს ადვენტიზმის ფუძემდებლური ჭეშმარიტებების ისტორიულ მოწმობას. აბაკუმის მოწმობაში იოელის ორი კლასი — ან „ამპარტავნების“, ან „დიდების“ — წარმოდგენილია როგორც კლასი, რომელიც არის — რწმენით გამართლებული, ან რომელიც არის — ამპარტავნებით აღზევებული. მეორე თავის მეოთხე მუხლი ამ ორ კლასს მიმართავს და ისინი პარალელურია ფარისევლისა და მეზაჟის კლასიკური ილუსტრაციისა. მეზაჟე სახლში გამართლებული დაბრუნდა, ხოლო ფარისევლის „სული“ „არ არის წრფელი“, რადგან იგი „აღზევებულია“.

აჰა, ამპარტავნებით აღზევებული მისი სული წრფელი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:4.

შემდეგ მუხლში აბაკუმი იმ დასს, რომელთა გულებიც სიამაყით არიან აღზევებულნი, მთვრალეებად განსაზღვრავს და ამგვარად ესაიასა და აბაკუმის მთვრალეებს „სიამაყესთან“ აკავშირებს.

ხოლო ისიც, რომ ღვინით სცოდავს, ამაყი კაცია; სახლში არ ისვენებს; თავის სურვილს შეოღივით აფართოებს; სიკვდილივითაა და ვერ დაკმაყოფილდება, არამედ თავისთან იკრებს ყველა ერს და თავისთან აგროვებს ყველა ხალხს. აბაკუმი 2:5.

აღსანიშნავია, რომ აბაკუმის ამ მუხლებს მხოლოდ მილერიტთა ისტორიაში არ ჰქონიათ აღსრულება, არამედ მათი აღსრულება როგორც ელენ უაიტის, ისე ადვენტიზმის ადრეული პიონერების საერთო მსჯელობის საგანი იყო. ისინი, ვინც გამართლებულნი იყვნენ იმ რწმენით, რომელიც მილერიტთა ისტორიის მეოთხე მუხლშია წარმოდგენილი, იყვნენ ისინი, ვინც პირველი იმედგაცრუების კრიზისი დაითმინეს; კრიზისი, რომელმაც აღნიშნა როგორც დაყოვნების დრო, ისე მეორე ანგელოზის უწყების მოსვლა, რომელიც ბაბილონის დაცემას აცხადებდა. მილერიტებმა ამ გამომცდელი ისტორიის ფარგლებში გაიგეს, რომ წინარე აღთქმისეული ხალხი, რომელიც ისტორიულად პროტესტანტები იყვნენ, ბაბილონის

ასულებად იქცნენ. ეს პროტესტანტები იყვნენ სარდესის ეკლესიით წარმოდგენილი პროტესტანტები, რომლებიც აღთქმისეულ ხალხს წარმოადგენდნენ, რადგან მათ ჰქონდათ „სახელი“ — როგორც ხასიათის, ისე აღთქმური ურთიერთობის სიმბოლო — მაგრამ მკვდარი იყვნენ.

და სარდეს ეკლესიის ანგელოზს მისწერე: ამას ამბობს იგი, ვისაც აქვს ღმერთის შვიდი სული და შვიდი ვარსკვლავი: ვიცი შენი საქმეები, რომ სახელად ცოცხალი ხარ, ხოლო მკვდარი ხარ. გამოცხადება 3:1.

1844 წლის გამოსაცემ პროცესში, რომელიც 19 აპრილს დაიწყო და შემდგომ 22 ოქტომბერს დასრულდა, ისინი, ვინც ამ გამოცდას ვერ გაუძლეს, ამპარტავნებაში აღიმადლნენ; და თუ მხოლოდ მეხუთე მუხლის მომდევნო მუხლებს წავიკითხავთ, იქ ადამიანური ამპარტავნების ხასიათია წარმოჩენილი პაპური კადნიერებისა და თვითმადლების ილუსტრაციით. იგი მთავრდება მეოცე მუხლში, სადაც გამოცხადებულია, რომ უფალი თავის წმინდა ტაძარშია; ყოველი ქვეყნიერება დუმდეს მის წინაშე.

მაგრამ უფალი თავის წმინდა ტაძარშია; დუმდეს მის წინაშე მთელი ქვეყანა. აბაკუმი 2:20.

აბაკუმის მეორე თავის მეორე მუხლი აღნიშნავს 1844 წლის 19 აპრილის პირველ იმედგაცრუებას, ხოლო თავი მთავრდება მეოცე მუხლით, რომელიც ნათლად მიუთითებს 1844 წლის 22 ოქტომბერზე, როდესაც უფალი უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში.

ოთხი მოსვლა 1844 წლის 22 ოქტომბერს (სტრიქონი სტრიქონზე)

„ქრისტეს მოსვლა, როგორც ჩვენი მღვდელმთავრისა, უწმიდეს ადგილას, საწმიდრის განსაწმენდად, როგორც ეს დანიელის 8:14-შია წარმოჩენილი; კაცის ძის მოსვლა ძველითგან არსებულთან, როგორც ეს დანიელის 7:13-შია წარმოდგენილი; და უფლის მოსვლა თავის ტაძარში, როგორც ეს მალაქიას მიერ იყო წინასწარმეტყველებული, — ერთი და იმავე მოვლენის აღწერებია; და ეს ასევე გამოხატულია სიძის ქორწილში მოსვლით, როგორც ქრისტემ აღწერა მათეს 25-ში, ათი ქალწულის იგავში.“ The Great Controversy, 426.

მესამე და მეოთხე მუხლები განსაზღვრავს იმ ორ კლასს, რომლებიც წარმოიშობა მეორე მუხლიდან მეოცე მუხლამდე აღწერილი გამოცდის პროცესში — 1844 წლის 19 აპრილიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე მიმდინარე გამოცდის პროცესში. მეოთხე მუხლიდან მეცხრამეტემდე მიმართულია პაპის ძალაუფლებისადმი, გარდა მეთოთხმეტე მუხლისა, რომელიც ეხება იმ ისტორიას, რომელიც მოჰყვება გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლას 9/11-ზე.

რადგან დედამიწა აღივსება უფლის დიდების ცოდნით, როგორც წყლები ფარავენ ზღვას. აბაკუმი 2:14.

მილერიტოა ისტორიის მეორე ანგელოზის გამოცდის პროცესში თაყვანისმცემელთა ორი კლასი ჩამოყალიბდა და შემდგომ 1844 წლის 22 ოქტომბრის კრიზისში გამოჩნდა. მოცემულ მონაკვეთში უკეთურთა ხასიათი პაპობის ხასიათია, და იმ გამოცდის პერიოდში ერთგული მილერიტები მივიდნენ იმ დასკვნამდე და აცხადებდნენ მეორე ანგელოზის უწყებასთან შეთანხმებით, რომ პროტესტანტული ეკლესია რომის ასულებად იქცა მილერიტული უწყების უარყოფის გამო. დაპირისპირება, რომელიც 19 აპრილის დასაწყისსა და 22 ოქტომბრის დასასრულს შორის განვითარდა, არის ადგილი, სადაც ხასიათი ვლინდებოდა ან როგორც ბაბილონის ღვინის ამპარტავანი მსმელისა, როგორც იყო ბელშაცარი, ან როგორც იმისა, ვინც, დანიელის მსგავსად ბელშაცარის წინაშე, თავისი რწმენით იყო გამართლებული. სწორედ ამ დაპირისპირებაში იშლება დრამა, რომელიც მსოფლიოს აღვიძებს მესამე ანგელოზის უწყებასთან დაკავშირებული მარადიული სინამდვილეების მიმართ. მთვრალისა და გამართლებულის ეს ფონი მოთავსებულია იმ არგუმენტის კონტექსტში, თუ როგორ ნათლდება მსოფლიო ამ საკითხების შესახებ: „რადგან ქვეყანა აივსება უფლის დიდების ცოდნით, როგორც წყლები ფარავენ ზღვას.“ ეს განათლება 9/11-დან დაიწყო.

ჰაბაკუკის მეორე თავში წარმოდგენილი ისტორიის დასასრულს, 1844 წლის 22 ოქტომბერს, უფალი უეცრად მოვიდა თავის ტაძარში. ეს მან აღასრულა იმ წინასწარმეტყველების თანახმად, რომელიც დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში პალმონის სახით წარმოადგინა.

პალმონი

ბიბლიური კალენდრის მეშვიდე თვის მეათე დღეს, რომელიც 1844 წელს მეათე თვის ოცდამეორე დღეს დაემთხვა, აღსრულდა ჰაბაკუკის 2:20, და სიმბოლური რიცხვი „220“ ჩანს იმ „თავსა და მუხლში“, რომელიც აღნიშნავს ქრისტეს მსახურებაში დისპენსაციურ ცვლილებას ზეციურ საწმიდარში. ას ორმოცდაოთხი ათასის ერთი წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება ის არის, რომ ისინი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის. ქრისტეს მიყოლა ნიშნავს მის მიყოლას მის სიტყვაში.

მის სიტყვაში რიცხვი „220“ სიმბოლურად წარმოადგენს ღვთაებრიობისა და ადამიანურობის შეერთებას, და სწორედ ის საქმე, რომელიც ქრისტემ იმ თარიღზე დაიწყო, იყო თავისი ღვთაებრიობის ადამიანურობასთან შეერთების საქმე. 1844 წელს, მეათე თვის ოცდამეორე დღეს, ანუ სიმბოლურად ოცდაორი გამრავლებული ათზე, რაც უდრის „220“-ს ($22 \times 10 = 220$), ან, შეიძლება ითქვას, სწორედ იმ თარიღზე, რომელიც სიმბოლურად „220“-ს შეესაბამება, აღსრულდა აბაკუმის „2:20“, როცა ქრისტე წმიდა ადგილიდან უწმიდეს ადგილას გადავიდა, რათა დაეწყო საგამომძიებლო სამსჯავრო.

პალმონი, საკვირველი რიცხვი, დგას იმ „კითხვა-პასუხის“ შიგნით, რომელიც ადვენტიზმის ცენტრალური საყრდენია, და ადვენტიტთა უმრავლესობას ეს ჭეშმარიტება სრულიად არ ეცოდინება.

“წმინდა წერილი, რომელიც ყოველ სხვაზე მეტად იყო როგორც საფუძველი, ისე ადვენტური რწმენის ცენტრალური სვეტი, იყო ეს განცხადება: ‘ორ ათას სამას

საღამომდე და დილამდე; და მაშინ განიწმიდება საწმიდარი.' [დანიელი 8:14.]” The Great Controversy, 409.

დანიელის მერვე თავის მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლები წარმოადგენენ მეცამეტე მუხლში დასმულ კითხვას, რომელსაც მოსდევს პასუხი მეთოთხმეტე მუხლში. ებრაული სიტყვა „პალმონი“ მეცამეტე მუხლში ითარგმნება როგორც „იგი ერთ-ერთი წმინდანი“, ხოლო ქრისტეს ეს განსაკუთრებული სახელი ნიშნავს „საკვირველ მთვლელს“ ანუ „საიდუმლოთა მთვლელს“.

როდესაც ელენ უაიტი აღნიშნავს, რომ მეთოთხმეტე მუხლი არის ადვენტიზმის მთავარი სვეტი და საფუძველი, იგი ღვთიურ აქცენტს ამ ორ მუხლში დასმულ კითხვასა და პასუხზე ამყარებს, რაც მოითხოვს, რომ ქრისტე, როგორც საკვირველი მრიცხველი, იყოს მთავარი მისამართი. და უაიტი განმეორებით უსვამდა ხაზს იმის მნიშვნელობას, რომ ქრისტე ყოველი მონაკვეთის ცენტრალურ ჭეშმარიტებად იქნეს დანახული, ხოლო მეცამეტე და მეთოთხმეტე მუხლებში ქრისტე უშუალოდ ჩნდება — „ის ერთი წმიდა“ — რომელიც არის პალმონი.

როდესაც ადვენტიზმმა 1863 წელს უარყო ლევიანთა წიგნის ოცდამეექვსე თავის „შვიდი დრო“, მათ პალმონის წინაშე თვალები დახუჭეს, რადგან კითხვისა და პასუხის წინასწარმეტყველური წყობა ემყარება მოსეს „შვიდი დროისა“ და დანიელის „ორი ათას სამასი დღისა“ ურთიერთმიმართებას. მოსეს „შვიდი დროის“, ანუ ორი ათას ხუთას ოცი წლისა, და დანიელის „ორი ათას სამასი საღამოსა და დღის“, ანუ ორი ათას სამასი წლის, წინასწარმეტყველური ურთიერთობა დადგენილია დროით, რომელიც რიცხვებით არის წარმოდგენილი, და საკვირველი მრიცხველი სწორედ იმ კითხვისა და პასუხის შუაგულში დგას, რომლებიც ადვენტიზმის ცენტრალური საყრდენია. მათ, ვისაც შესაძლოა იოსებ ფლავიუსის თხზულებები წაუკითხავთ, შეიძლება ახსოვდეთ მისი ლოგიკური მსჯელობა, რომლითაც იგი ღმერთის მიერ შექმნილ ორ განსაკუთრებულ რამეს ასახელებს. ერთი იყო ებრაული ენა, ხოლო მეორე — გაზომვადი დრო, რომელიც, თავის მხრივ, მათემატიკას მოითხოვს.

მეცამეტე მუხლი სვამს კითხვას: „რამდენ ხანს?“ მუხლი არ კითხულობს: „როდის?“ — იგი კითხულობს: „რამდენ ხანს?“ იმის სწორად გასაგებად, შეეხება თუ არა კითხვა ხანგრძლივობას („რამდენ ხანს?“) ან დროის ერთ განსაზღვრულ მომენტს („როდის?“), არსებითად მნიშვნელოვანია. მეთოთხმეტე მუხლში ამ კითხვაზე პასუხი ან დროის ერთ მომენტს განსაზღვრავს, ან დროის ერთ პერიოდს, და შესაძლოა ორივესაც; მაგრამ როგორც არ უნდა იყოს პასუხი, იგი აუცილებლად უნდა განთავსდეს მეცამეტე მუხლის კითხვის კონტექსტში. სიტყვის სწორად გაყოფა, ანუ, სხვაგვარად რომ ვთქვათ, მეთოთხმეტე მუხლის პასუხის სწორად გაგება, მოითხოვს კითხვის კონტექსტის სწორ გაგებას. ეს არის „როდის“ თუ „მაშინ“?

ეფრემის მთვრალეები ბუნდოვნად ასწავლიან, რომ მეთოთხმეტე მუხლი განსაზღვრავს დროის ერთ კონკრეტულ წერტილს, რომელსაც ისინი 1844 წლის 22 ოქტომბრად მიიჩნევენ; და როდესაც ასე იქცევიან, სავსებით შესაძლებელია, ისინი მიუთითებდნენ იმ მონაკვეთს, რომელიც ჩვენ ახლახან მოვიყვანეთ წიგნიდან The Great Controversy,

მაგრამ ღმერთის სიტყვა არასოდეს იცვლება და არასოდეს ცდება. კითხვა — „რამდენ ხანს“ — ხანგრძლივობას განსაზღვრავს და არა დროის ერთ წერტილს. 1844 წლის 22 ოქტომბერმა საგამომძიებლო სამსჯავროს პერიოდი დაიწყო, და იმ საქმესთან დაკავშირებული ჟღერებები წარმოადგენს მარადიულ სახარებას და გაცილებით უფრო მნიშვნელოვანია, ვიდრე მხოლოდ ის თარიღი, როდესაც იგი დაიწყო.

ებრაული გრამატიკა ნათელია, და სწორედ ეს იდენტური მნიშვნელობა ითარგმნა King James Version-ში. გრამატიკა არა მხოლოდ აშკარად ათავსებს კითხვას ხანგრძლივობის კონტექსტში, არამედ კითხვა „რამდენ ხანს“ ბიბლიური წინასწარმეტყველების სიმბოლოცაა. რამდენიმე მოწმის საფუძველზე შეიძლება დამტკიცდეს, რომ კითხვა „რამდენ ხანს“, როგორც სიმბოლო, წარმოადგენს 9/11-ის ისტორიას კვირა დღის კანონის დადგომამდე. თავდაპირველად განვიხილავთ „რამდენ ხანს“-ის სიმბოლოს, ვიდრე კვლავ დავუბრუნდებით პალმონისა და იოელს.

რამდენ ხანს? ესაია ექვსი

ესაიას მეექვსე თავის მესამე მუხლში ანგელოზები აცხადებენ, რომ მთელი დედამიწა სავსეა ღვთის დიდებით.

და ერთი მეორეს შეჰლაღადებდა და ამბობდა: წმიდა, წმიდა, წმიდა არს უფალი ცაბაოთი; მთელი ქვეყანა სავსეა მისი დიდებით. ესაია 6:3.

და უაიტი აცხადებს, რომ გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის ჩამოსვლა დაკავშირებულია მესამე მუხლის ანგელოზებთან.

„როდესაც ისინი [ანგელოზები] მომავალს ჰვრეტენ, როცა მთელი დედამიწა აღივსება მისი დიდებით, გამარჯვებული სადიდებელი გალობა მელოდიურ საგალობელში ექოდ გადაეცემა ერთისგან მეორეს: „წმიდა, წმიდა, წმიდა არს უფალი ცაბაოთი.““ Review and Herald, December 22, 1896.

ესაია იმყოფება 9/11-ში და სვამს კითხვას: „როდემდე“ უნდა წარუდგენდეს 9/11-ის უწყებას ლაოდიკიელ ხალხს, რომელთაც არ სურთ ხილვა და სმენა. მას ეუბნებიან, რომ უნდა იდგეს მტკიცედ, ვიდრე ქალაქები არ დაინგრევა; და ქალაქების დაღუპვა, რომელიც იწყება საკვირაო კანონიდან, როდესაც ეროვნულ განდგომილებას ეროვნული დაღუპვა მოჰყვება.

მაშინ ვთქვი: უფალო, როდემდე? და მან მიპასუხა: ვიდრე ქალაქები გაუდაბურდებოდეს და მკვიდრი აღარ ჰყავდეს, სახლები — ადამიანისა გარეშე დარჩებოდეს, და ქვეყანა სრულიად მოოხრდებოდეს; და უფალი შორს გაიყვანდეს ადამიანებს, და დიდი მიტოვება იყოს ქვეყნის შუაგულში. მაგრამ კიდევ დარჩება მასში მეთათედი; და იგი კვლავ მოიქცევა და შეიჭმება; როგორც ტერებიანთს და როგორც მუხას, რომელთაც, როცა ფოთლები სცვივით, არსება მათში რჩებათ: ასევე წმიდა თესლი იქნება მისი არსება. ესაია 6:11–13.

9/11-ზე, როდესაც დედამიწა განათდა ღვთის დიდებით, ესაია ცხებულ იქნა უკანასკნელი წვიმის უწყების წარმოსადგენად, და იგი სვამს კითხვას: „როდემდე“

უნდა წარუდგინოს მან 9/11-ის უწყება იმ ხალხს, რომელთა გულები გასუქებულია? პასუხია: „ვიდრე“ კვირა დღის კანონი მოვა, როცა იქნება „დიდი მიტოვება ქვეყნის შუაგულში“. „დიდი მიტოვება“ აღსრულდება ლაოდისკიელი ადვენტიზმის მიერ, რომელსაც ესაია ოცდამეორე თავში შებნას სახით წარმოადგენს.

აჰა, უფალი ძლიერად წაგიღებს ტყვედ და უეჭველად დაგფარავს. უეჭველად მძვინვარედ მოგაქცევს და დიდი ქვეყნისაკენ ბურთივით მოგისვრის; იქ მოკვდები, და იქ იქნება შენი დიდების ეტლები შენი ბატონის სახლის სირცხვილი. და გადაგადებ შენს სამსახურიდან, და შენი მდგომარეობიდან ჩამოგადებს იგი. ესაია 22:17–19.

ლაოდისკიური ადვენტიზმი კვირის კანონის დროს ჭეშმარიტებას ტოვებს და იქვე „ემხოზა“, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში.

იგი შევა დიდებულ ქვეყანაშიც, და მრავალი ქვეყანა დაემხოზა; მაგრამ მის ხელთაგან ესენი გადაურჩებიან: ედომი, და მოაბი, და ყამონის ძეთა მთავარნი. დანიელი 11:41.

როცა ესაია ეკითხება: „რამდენ ხანს?“, მას ეუბნებიან, რომ ეს უწყება ადვენტიზმს უნდა წარუდგინოს უშუალოდ კვირის კანონის დრომდე, როდესაც დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეთერთმეტე მუხლში მოხსენიებული „მრავალნი“ „დამხოზილნი“ იქნებიან, როცა ისინი შაბათსა და ღმერთს მიატოვებენ. შემდეგ ისინი უფლის პირიდან ამოინთხებიან, როგორც ეს გამოცხადების წიგნშია წარმოდგენილი — იქ, სადაც ბიბლიის ყველა წიგნი იყრის თავს და სრულდება, და სადაც ესაიას ოცდამეორე თავში შებნა „ძალადობით“ იქნება „გადასროლილი“, „როგორც ბურთი ვრცელ ქვეყანაში“, როცა ისინი „გაშორებულნი“ იქნებიან „შორს“.

იმ დროის პერიოდში ნაშთი, წარმოდგენილი როგორც „მეათედი“ (რაც არის მეათედი შესაწირი), „დაბრუნდება“; რომლებიც ამ მონაკვეთში შედარებულნი არიან ხეებთან, რომელთაც აქვთ „არსი“, რომელიც რჩება, როდესაც ფოთლები სცვივა. „ფოთლები“ წინასწარმეტყველურ სიმბოლიზმში აღიარებას წარმოადგენს. როდესაც ადვენტიზმი მივა კვირის კანონის მიღებამდე და მიიღებს კვირის პირველ დღეს ღვთის შაბათის ნაცვლად, ისინი მოიშორებენ თავიანთი „აღიარების“ ფოთლებს და აღარ განაცხადებენ, რომ იცავენ ღვთის მეშვიდე დღის შაბათს.

ლევის ხის შეჩვენება ქმედითი იგავი იყო. ის უნაყოფო ხე, რომელიც ქრისტეს თვალწინვე ამაყად აფრიალებდა თავის მოჩვენებით ფოთლოვანებას, იუდეველი ერის სიმბოლო იყო. მაცხოვარს სურდა, თავის მოწაფეთათვის ნათლად ეჩვენებინა ისრაელის დაღუპვის მიზეზიც და გარდუვალობაც. ამ მიზნით მან ხეს ზნეობრივი თვისებები მიანიჭა და იგი საღმრთო ჭეშმარიტების განმმარტებლად აქცია. იუდეველები ყველა სხვა ერისაგან გამორჩეულად იდგნენ და ღმერთისადმი ერთგულებას აღიარებდნენ. ისინი მისგან განსაკუთრებულად იყვნენ წყალობილი და ყოველ სხვა ხალხზე მეტად სიმაღლეზე ჰქონდათ პრეტენზია. მაგრამ ქვეყნიერების სიყვარულმა და გამორჩენის სიხარბემ ისინი გახრწნა. ისინი

თავიანთი ცოდნით იქადოდნენ, მაგრამ უცოდინარნი იყვნენ ღმერთის მოთხოვნებისა და პირფერობით იყვნენ აღვსილნი. უნაყოფო ხის მსგავსად, ისინი მაღლა შლიდნენ თავიანთ მოჩვენებით ტოტებს, იერსახით აყვავებულნი და თვალისთვის მშვენიერნი, მაგრამ „ფოთლების გარდა არაფერს“ იძლეოდნენ. იუდეველთა რელიგია, თავისი დიდებული ტაძრით, წმიდა სამსხვერპლოებით, მიტრიანი მღვდლებითა და შთამბეჭდავი წეს-ჩვეულებებით, გარეგნულად მართლაც მშვენიერი იყო, მაგრამ სიმდაბლე, სიყვარული და კეთილმოწყალება აკლდა.

„ლელვის ბაღში ყველა ხე უნაყოფო იყო; მაგრამ უფოთლო ხეები მოლოდინს არ აღძრავდნენ და იმედგაცრუებასაც არ იწვევდნენ. ამ ხეებით წარმართნი იყვნენ წარმოდგენილნი. ისინიც ისევე მოკლებულნი იყვნენ ღვთისმოსაობას, როგორც იუდეველები; მაგრამ მათ არ უღიარებიათ, რომ ღმერთს ემსახურებოდნენ. ისინი არ ტრაზახობდნენ კეთილობის მოჩვენებითი პრეტენზიებით. ისინი ბრმანი იყვნენ ღვთის საქმეებისა და გზების მიმართ. მათთვის ლელვის დრო ჯერ არ დამდგარიყო. ისინი კვლავ ელოდნენ იმ დღეს, რომელიც მათ სინათლესა და იმედს მოუტანდა. იუდეველები კი, რომელთაც ღვთისაგან უფრო დიდი კურთხევები ჰქონდათ მიღებული, პასუხს აგებდნენ ამ ნიჭთა ბოროტად გამოყენებისთვის. ის უპირატესობანი, რომლებითაც ისინი იქადოდნენ, მხოლოდ ზრდიდა მათ დანაშაულს.“ The Desire of Ages. 582, 583.

კვირის კანონის დროს ლაოდიკიური ადვენტიზმის მიერ საკუთარი თავის ღვთის აღთქმის ერად გამოცხადება ქრება, რადგან ისინი იღებენ სიკვდილის აღთქმის ნიშანს და უარყოფენ სიცოცხლის აღთქმის ბეჭედს. შემდეგ ისინი იშორებენ თავიანთ აღსარების ფოთლებს, და რაც წარმოჩნდება, არის ნაშთი, რომელიც ესაიათი არის წარმოდგენილი, რომელმაც 9/11-ზე „დაბრუნდა“ ძველ ბილიკებზე, შემდეგ კი მტვერში იქნა დამდაბლებული, როცა მათ (ესაიამ) გააცნობიერა თავისი გახრწნილი გამოცდილება, და ამის შემდეგ განიწმინდა საკურთხევლიდან აღებული მუგუზლით. და უაიტი გვამცნობს, რომ საკურთხევლიდან აღებული მუგუზალი განწმენდას წარმოადგენს, მაგრამ განწმენდა უბრალოდ ისაა, რაც აღსრულებდა მაშინ, როცა მუგუზალი ესაიას ბაგეებს შეეხება.

„მოგიზგიზე ნაკვერცხალი განწმენდის სიმბოლოა. თუ იგი ბაგეებს შეეხება, მათგან არც ერთი უწმინდური სიტყვა აღარ გადმოვა. მოგიზგიზე ნაკვერცხალი აგრეთვე სიმბოლურად გამოხატავს უფლის მსახურთა ძალისხმევის ქმედით ძალას.“ Review and Herald, October 16, 1888.

უკანასკნელ დღეებში დედამიწაზე გადმოყრილი საკურთხევის „ნაკვერცხლები“ ის ნაკვერცხლებია, რომლებიც დედამიწაზე გადაიყრება გამოცხადების მერვე თავის პირველ ხუთ მუხლში, როდესაც იხსნება მეშვიდე და უკანასკნელი ბეჭედი. ესაია, და მამასადამე ას ორმოცდაოთხი ათასი, განიწმინდებიან იმ ნაკვერცხლის მიერ, რომელიც მათ ბაგეებს შეეხება, მაგრამ „ნაკვერცხალი“ არის უწყება. იგი მათ ბაგეებს მაშინ შეეხება, როცა ანგელოზის ხელიდან წიგნს აიღებენ და შეჭამენ.

განწმიდე ისინი შენი ჭეშმარიტებით; შენი სიტყვა ჭეშმარიტებაა. იოანე 17:17.

ისინი, ვინც „მობრუნდებიან“ და ნაშთად (ნარჩენად) იქცევიან, წარმოდგენილნი არიან როგორც მუხისა და თერებიანთის ხეები; და როგორც ქრისტემ „ხე ზნეობრივი თვისებებით შემოსა და იგი საღმრთო ჭეშმარიტების განმმარტებლად აქცია“, ასევე ესაიას ხეებსაც მათში აქვთ „ზნეობრივი თვისება“, რაც „სუბსტანციით“ არის წარმოდგენილი. სუბსტანცია რჩება ხეებთან, მაშინაც კი, როცა ისინი, ვინც მხოლოდ აღსარების ფოთლები იყვნენ, განიდევნებიან. „წმიდა თესლი“ არის „სუბსტანცია“, და ქრისტე არის წინასწარმეტყველების „წმიდა თესლი“. ის ხეები, რომლებიც ნაშთით არიან წარმოდგენილნი, და ასევე თავად ესაია მეექვსე თავში, ადამიანებს, მაშასადამე კაცობრიობას, წარმოადგენენ; ხოლო წმიდა თესლი ღვთაებრიობას წარმოადგენს. ამრიგად, ესაიას მეექვსე თავი განსაზღვრავს ადვენტიზმის განწმენდას 9/11-დან კვირის კანონამდე, და ის დეტალები, რომლებიც ესაიას შეაქვს ამ წინასწარმეტყველურ ისტორიაში, მთლიანად მისი კითხვის — „რამდენ ხანს“ — მეშვეობით არის წარმოდგენილი. ესაიასთვის პასუხი კითხვაზე „რამდენ ხანს“ იყო 9/11-დან კვირის კანონამდე.

რამდენ ხანს? 1840–1844

1840 წლის 11 აგვისტო 9/11-ის წინასახედ წარმოადგენდა, და 1840 წლის 11 აგვისტოს წინასწარმეტყველური ისტორიიდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე ელიასა და იზებელის წინასწარმეტყველებს შორის ქარმელის მთაზე ბრძოლა განხორციელდა. საბოლოოდ, ბაალის წინასწარმეტყველები ცრუწინასწარმეტყველებად გამოქადაგდნენ და ელიამ სიკვდილით დასაჯა ისინი, მაგრამ დაპირისპირების სრულიად დასაწყისშივე ელიამ დასვა კითხვა: „როდემდე“ უნდა იდგეთ ორ აზრს შორის.

და ელიამ მივიდა მთელ ხალხთან და თქვა: როდემდე უნდა კოჭლობდეთ ორ აზრს შორის? თუ უფალი არის ღმერთი, მიჰყევით მას; ხოლო თუ ბაალია, მაშინ მას მიჰყევით. და ხალხმა მას ერთი სიტყვაც არ უპასუხა. მაშინ ელიამ უთხრა ხალხს: მე, მხოლოდ მე, დავრჩი უფლის წინასწარმეტყველად; ხოლო ბაალის წინასწარმეტყველნი ოთხას ორმოცდაათი კაცია. 3 მეფეთა 18:21, 22.

ელია არის 1840 წლის 11 აგვისტოსთან; იმ თაობას ეკითხება, მილერიტული უწყება ჭეშმარიტია თუ ცრუ? ეს არის ლაოდიკეისადმი მიმართული კიდევ ერთი უწყება, როგორც იყო ესაიას მეექვსე თავი.

ათასები მიიყვანეს იქამდე, რომ მიეღოთ ის ჭეშმარიტება, რომელსაც უილიამ მილერი ქადაგებდა, და აღდგნენ ღვთის მსახურნი ელიას სულითა და ძალით, რათა ეს უწყება ეუწყებინათ. როგორც იოანე, იესოს წინამორბედი, ისე მათაც, ვინც ამ საზეიმო უწყებას ქადაგებდა, თავს ვალდებულად გრძნობდნენ, ნაჯახი დაედოთ ხის ფესვთან და ადამიანებისთვის მოეწოდებინათ, გამოეღოთ მონანიების შესაფერისი ნაყოფი. მათი მოწმობა ისე იყო მიმართული, რომ გაეღვიძებინა და ძლიერად მოეხდინა ზემოქმედება ეკლესიებზე და გამოევიდნენ მათი ნამდვილი ხასიათი. და როდესაც გაისმა საზეიმო გაფრთხილება, რათა გაქცეულიყვნენ მომავალ რისხვას, მრავალმა მათგანმა, ვინც ეკლესიებთან იყო შეერთებული, მიიღო განმკურნებელი უწყება; მათ დაინახეს თავიანთი განდგომილებანი და

მონანიების მწარე ცრემლებითა და სულის ღრმა ტანჯვით თავი დაიმდაბლეს ღვთის წინაშე. და როდესაც ღვთის სული დაივანა მათზე, მათაც ხელი შეუწყვეს ამ შემახილის გაჟღერებას: „გეშინოდეთ ღვთისა და დიდება მიაგეთ მას, რადგან დადგა მისი სამსჯავროს ჟამი.“ ადრეული წერილები, 233.

1840-დან 1844 წლამდე გამოცდის ისტორიაში, პროტესტანტები, რომლებმაც ელიას უწყება უარყვეს, რომის ასულებად იქცნენ და პროტესტანტიზმის მოსასხამი მილერიტულ ადვენტიზმს გადასცეს. ესაიასა და ელიასთან ერთად, ჩვენ გვყავს ორი მოწმე, რომლებიც მოწმობენ იმ ფაქტს, რომ კითხვა — „რამდენ ხანს“ — იმ ისტორიის სიმბოლოა, რომელიც 9/11-ით იწყება და კვირის კანონით სრულდება. მილერიტულ ისტორიაში 1840 წლის 11 აგვისტო შეესაბამება 9/11-ს, ხოლო 1844 წლის 22 ოქტომბერი — კვირის კანონს. როდესაც ცეცხლი გადმოვიდა ზეციდან და შთანთქა ელიას შესაწირავი, თორმეტივე ქვა შესაწირავთან ერთად განათდა; ამგვარად, ას ორმოცდაოთხი ათასი აღინიშნა როგორც ნიშანი, წარმოდგენილი განათებულ ქვებად. შემდეგ ცრუ წინასწარმეტყველები ელიამ დახოცა, ისევე როგორც შეერთებული შტატები, ცრუ წინასწარმეტყველი, ილუპება როგორც მეექვსე სამეფო კვირის კანონის დროს.

ესაიას მეექვსე თავი ხაზს უსვამს ღვთის ხალხში 9/11-იდან კვირა კანონის დადგომამდე გამოცდის, განწმენდისა და გასუფთავების პროცესს. ელია მიმართავს ღვთის ხალხის ლაოდიკიურ დამოკიდებულებას, მაგრამ ამავე დროს იძლევა მტკიცებულებას ჭეშმარიტსა და ცრუ წინასწარმეტყველს შორის და, შესაბამისად, ჭეშმარიტ თუ ცრუ უწყებას შორის. ამგვარად, 1840 წლის 11 აგვისტოდან დაწყებული და 1844 წლის 22 ოქტომბრით დასრულებული, წინასწარმეტყველური გამოცდა მოევლინა სარდისის პერიოდის პროტესტანტებს, და როგორც ქარმელის მთაზე ცეცხლმა წარმოშვა ორ კლასად გაყოფა, ასევე 1844 წელსაც გამოვლინდა ორი კლასი. გამოცდის პროცესში ერთი კლასი იყო მაღლე „ყოფილი“ აღთქმის ხალხი, ხოლო მეორე კლასი იყო მილერიტული ადვენტიზმი, რომელთანაც ღმერთი 1844 წლის 22 ოქტომბერს აღთქმაში შევიდოდა. გამოცდისა და გაყოფის პერიოდი არის ვენახის ამბავი, რადგან მილერიტული ადვენტიზმი წარმოჩინდა ჭეშმარიტ წინასწარმეტყველად სწორედ იმავე მომენტში, როცა სარდისული პროტესტანტიზმი იწყებდა თავისი როლის აღსრულებას, როგორც განდგომილი პროტესტანტიზმი. როგორც ბაალის წინასწარმეტყველები გამოაშკარავდნენ ცრუდ, ასევე ყოფილი აღთქმის ხალხიც გამოაშკარავდა და შემდეგ მილერიტების მიერ რომის ასულად იქნა მოხსენიებული. ქარმელის მთის ამბავი და აგრეთვე ამ ისტორიის აღსრულება მილერიტების დროს იძლევა ესაიას მეექვსე თავის მეორე მოწმობას იმისა, რომ კითხვა — „რამდენ ხანს“ — არის 9/11-იდან კვირა კანონამდე არსებული დროის პერიოდის სიმბოლო.

„აბრაამის, ისაკისა და ისრაელის უფალო ღმერთო,“ ევედრება წინასწარმეტყველი, „ცნობილ იქნეს დღეს, რომ შენა ხარ ღმერთი ისრაელში, და რომ მე შენი მსახური ვარ, და რომ ყოველივე ეს შენს სიტყვაზე მოვიმოქმედე. ისმინე ჩემი, უფალო, ისმინე ჩემი, რათა ამ ხალხმა შეიცნოს, რომ შენა ხარ უფალი ღმერთი და რომ შენ კვლავ მოაქციე მათი გული.“

სიჩუმე, თავისი სოლემნურებით შემზარავი, ყოველივეს გადაფარებია. ბაალის ქურუმები შიშისგან ძრწიან. თავიანთი დანაშაულის შეგნებით, ისინი სწრაფ საზღაურს მოელონ.

როგორც კი ელიას ლოცვა დასრულდა, ცეცხლის ალები, ელვის ბრწყინვალე გაელვებათა მსგავსად, ზეციდან დაეშვა აღმართულ სამსხვერპლოზე, შეჭამა მსხვერპლი, ამოლოკა თხრილში ჩამდგარი წყალი და თვით სამსხვერპლოს ქვებიც კი შთანთქა. ალის ბრწყინვალეობამ მთა გაანათა და სიმრავლის თვალები დააბრმავა. ქვემო ხეობებში, სადაც მრავალნი ზემოთ მყოფთა მოქმედებას დაძაბული მოლოდინით ადევნებდნენ თვალს, ცეცხლის გარდამოსვლა მკაფიოდ გამოჩნდა, და ყველანი გაოცდნენ ამ სანახაობით. ეს ჰგავდა იმ ცეცხლის სვეტს, რომელმაც წითელ ზღვაზე ისრაელის ძენი ეგვიპტელთა ლაშქარს განაშორა.

„მთაზე მყოფი ხალხი უხილავი ღმერთის წინაშე ძრწოლით ემხოზა. ისინი ვედარ ბედავენ ზეცით მოვლენილი ცეცხლისთვის თვალის გასწორებას. ეშინიათ, რომ თავადაც შთაინთქმებიან; და, მხილებულნი თავიანთ მოვალეობაში, აღიარონ ელიას ღმერთი თავიანთ მამათა ღმერთად, რომლისადმი ერთგულებაც მართებთ, ერთხმად შეჰლაღადებენ: „უფალი, იგი არის ღმერთი; უფალი, იგი არის ღმერთი.“ განსაცვიფრებელი სიცხადით ეს შეძახილი მთაზე გაისმის და ქვემოთ ველზე ექოდ ბრუნდება. ბოლოს და ბოლოს ისრაელი გამოფხიზლდა, მოტყუება განეშორა და სინანულამდე მივიდა. ბოლოს და ბოლოს ხალხი ხედავს, რაოდენ დიდად შეურაცხყო ღმერთი. ბაალის თაყვანისცემის ხასიათი, ჭეშმარიტი ღმერთის მიერ მოთხოვნილ გონივრულ მსახურებასთან დაპირისპირებით, სრულად ცხადდება. ხალხი აღიარებს ღვთის სამართლიანობასა და წყალობას იმაში, რომ ნამი და წვიმა შეაკავა მანამდე, ვიდრე ისინი მის სახელის აღიარებამდე არ მიიყვანა. ახლა ისინი მზად არიან აღიარონ, რომ ელიას ღმერთი ყოველ კერპზე მაღლა დგას.“
წინასწარმეტყველები და მეფენი, 153.

რამდენ ხანს? მოსე

პირველად, როცა სიმბოლური კითხვა — „როდემდე“ — წინასწარმეტყველურ სიტყვაში აღიძვრის, ეს ხდება მოსეს ჟამს ეგვიპტელებზე მოვლენილ მერვე წყლულში. მერვე წყლული არის „კალია“ (ისლამის სიმბოლო), რომელიც მოჰყავს „აღმოსავლეთის ქარს“ (ისლამის სიმბოლოს).

და მოვიდნენ მოსე და აარონი ფარაონთან და უთხრეს მას: ასე ამბობს უფალი, ებრაელთა ღმერთი: როდემდე იტყვი უარს ჩემს წინაშე დამდაბლებაზე? გაუშვი ჩემი ერი, რათა მემსახურონ მე. ხოლო თუ უარს იტყვი ჩემი ერის გაშვებაზე, აჰა, ხვალ კალიებს მოვუვლენ შენს საზღვრებში. და დაფარავენ ისინი მიწის პირს, ისე რომ ვეღარავინ შეძლებს მიწის დანახვას; და შეჭამენ იმ ნარჩენს, რაც გადარჩა და რაც თქვენ დაგრჩათ სეტყვის შემდეგ, და შეჭამენ ყოველ ხეს, რომელიც თქვენთვის იზრდება ველიდან. და აავსებენ შენს სახლებს, და ყველა შენი მსახურის სახლებს, და ყველა ეგვიპტელის სახლებს, რაც არც შენს მამებს და არც შენს მამა-პაპებს უნახავთ იმ დღიდან, რაც დედამიწაზე არიან, დღემდე. და შებრუნდა იგი და გამოვიდა ფარაონისგან.

და ფარაონის მსახურებმა უთხრეს მას: „როდემდე იქნება ეს კაცი ჩვენთვის მახედ? გაუშვი ეს კაცები, რათა ემსახურონ უფალს, თავიანთ ღმერთს; ჯერაც არ იცი, რომ ეგვიპტე დაღუპულია?“

და კვლავ მიიყვანეს მოსე და აარონი ფარაონთან; და უთხრა მათ: წადით, ემსახურეთ უფალს, თქვენს ღმერთს; მაგრამ ვინ არიან ისინი, ვინც უნდა წავიდნენ?

და მოსემ თქვა: წავალთ ჩვენს ახალგაზრდებთან და ჩვენს მოხუცებთან ერთად, ჩვენს ძეებთან და ჩვენს ასულებთან ერთად, ჩვენს ფარებთან და ჩვენს ჯოგებთან ერთად წავალთ; რადგან უფლისათვის დღესასწაული უნდა აღვასრულოთ.

და უთხრა მათ: უფალი იყოს ასე თქვენთან, როგორც მე გაგიშვებთ თქვენ და თქვენს მცირეწლოვანთ; გაითვალისწინეთ, რადგან ბოროტებაა თქვენს წინაშე. არა ეგრე: ახლა წადით თქვენ, კაცებმა, და ემსახურეთ უფალს, რადგან სწორედ ამას ითხოვდით. და განიდევნენ ისინი ფარაონის წინაშე.

და უთხრა უფალმა მოსეს: გაიწოდე შენი ხელი ეგვიპტის ქვეყანაზე კალიებისათვის, რათა ავიდნენ ეგვიპტის ქვეყანაზე და შეჰამონ ქვეყნის ყოველი ბალახი, ყოველივე, რაც სეტყვამ დატოვა. და გაიწოდა მოსემ თავისი კვერთხი ეგვიპტის ქვეყანაზე, და უფალმა მოავლინა აღმოსავლეთის ქარი ქვეყანაზე მთელი ის დღე და მთელი ის ღამე; და როცა დილა გახდა, აღმოსავლეთის ქარმა მოიტანა კალიები. და ავიდნენ კალიები ეგვიპტის მთელ ქვეყანაზე და დაფენილნი იყვნენ ეგვიპტის ყველა საზღვარზე; ფრიად მძიმენი იყვნენ ისინი; მათამდე არ ყოფილა მათნაირი კალიები და არც მათ შემდეგ იქნება ასეთი. რადგან დაფარეს მთელი ქვეყნის პირი, ისე რომ ქვეყანა დაბნელდა; და შეჰამეს ქვეყნის ყოველი ბალახი და ხეთა ყოველი ნაყოფი, რაც სეტყვამ დატოვა; და აღარ დარჩა არც ერთი მწვანე რამ ხეებზე, არც ველის ბალახეულში, ეგვიპტის მთელ ქვეყანაში.

მაშინ ფარაონმა სასწრაფოდ მოუხმო მოსესა და აარონს და თქვა: შევცოდე უფლის, თქვენი ღმერთის, და თქვენს წინაშე. ახლა კი, გვედრებით, მხოლოდ ამ ერთხელ მომიტევეთ ჩემი ცოდვა და ევედრეთ უფალს, თქვენს ღმერთს, რათა მომაშოროს ეს სიკვდილი. და გამოვიდა იგი ფარაონისგან და ევედრა უფალს. და უფალმა მოაბრუნა მეტად ძლიერი დასავლეთის ქარი, რომელმაც კალიები წაიღო და წითელ ზღვაში ჩაყარა; არც ერთი კალია არ დარჩენილა ეგვიპტის მთელ საზღვრებში.
გამოსვლა 10:3–19.

ჯერ „ებრაელთა უფალი ღმერთი“ კითხულობს: „როდემდის იტყვი უარს, რომ ჩემ წინაშე დაიმდაბლო თავი?“ და ამის შემდეგ ფარაონის მსახურნიც კვლავ ჰკითხავენ ფარაონს: „როდემდის იქნება ეს კაცი ჩვენთვის მახედ?“ ეს შეკითხვა დაისმის მერვე წყლულის დროს, რომელიც რამდენიმე მიზეზის გამო 9/11-ს შეესაბამება. მეათე წყლული არის პირმშოთა მოკვლა, რაც ჯვარს შეესაბამება და რასაც მოჰყვება იმედგაცრუება წითელ ზღვასთან, რომელსაც შთაგონება უთანაბრებს მოწაფეთა იმედგაცრუებას ჯვართან, რაც შეესაბამება მილერიტთა დიდ იმედგაცრუებას 1844 წელს. ეს სამი მოწმე ყველა კვირის კანონს შეესაბამება. მეათე წყლული არის კვირის კანონი, ხოლო ორი წყლულით ადრე მერვე წყლულმა „კალიები“ მოიყვანა „აღმოსავლეთის ქარზე“. „კალიებმა“ მთელი დედამიწა დაფარეს, ისევე როგორც

ისლამი დღეს არყევს მთელ მსოფლიოს, რადგან იძულებითი იმიგრაციის მეშვეობით თავისი სიბნელე გაავრცელა. „უდაბნოს კალიის“ ლათინური სახელწოდებაა „locusta migratoria“, რაც წარმოადგენს ისლამის გავრცელებას იმიგრაციის გზით, რომელიც ბუნებრივ სამყაროში ტიპოლოგიურად მიგრაციით არის წარმოდგენილი.

მეცხრე წყლული იყო ისეთი წყვდიადი, რომელიც საგრძნობი იყო.

და უთხრა უფალმა მოსეს: გაიწოდე ხელი შენი ცისკენ, რათა იყოს ბნელი ეგვიპტის ქვეყანაზე, ბნელი, რომელიც შეიგრძნობა. და გაიწოდა მოსემ ხელი თავისი ცისკენ; და იყო წყვდიადი მკვრივი მთელ ეგვიპტის ქვეყანაში სამი დღე: ვერ ხედავდნენ ერთმანეთს და არცავენ დგებოდა თავისი ადგილიდან სამი დღის განმავლობაში; ხოლო ისრაელის ყველა ძეს სინათლე ჰქონდა თავის სამყოფელებში. გამოსვლა 10:21–23.

„რამდენ ხანს“-ის სიმბოლიზმში, რომელსაც ქარმელის მთა და ელია წარმოადგენენ, გამოიხატება განსხვავება, როდესაც ცეცხლი ზეციდან ჩამოდის. ელიას ღმერთმა გააკეთა ის, რის გაკეთებაც ბაალს არ ძალუძს. მილერიტულ ისტორიაში ეს განსხვავება გამოჩნდა დაცემულ სარდისულ პროტესტანტიზმსა და მილერიტულ ადვენტიზმს შორის. მოსესთან ეს განსხვავება იყო სიბნელე ან ნათელი. ებრაელთა სახლებში ნათელი იყო. ესაია კიდევ უფრო გვაუწყებს, რომ ისინი, ვისაც მოსეს ხაზში ნათელი არა აქვთ, რომლებიც აგრეთვე ისინი არიან, ვინც ელიას მიერ ნადგურდებიან, და ისინი, ვინც მილერიტულ დროში პროტესტანტიზმის მოსახლეს კარგავენ, არიან „ერი“, რომელიც „ისმენს“, „მაგრამ არ ესმის; და ხედავს“, „მაგრამ ვერ აღიქვამს.“ შემდეგ ამ ხალხის შესახებ გამოითქმის განჩინება, რომელიც ამბობს: „გაუსუქე გული ამ ხალხს, და დაუმძიმე ყურები, და აუხუჭე თვალები; რათა თვალებით არ იხილონ, ყურებით არ ისმინონ, გულით არ გაიგონ, არ მოიქცნენ და არ განიკურნონ.“

საქმის შესასრულებლად მზად იყო, მაგრამ იმ დავალებით დამძიმებული, რომ ექადაგა მათთვის, ვინც არ მოისმენდა, ესაიამ „მაშინ თქვა“: „უფალო, როდემდე?“

ეგვიპტის ათი წყლულიდან უკანასკნელი სამი წარმოადგენენ მოწმობას 9/11-დან კვირა დღის კანონისაკენ მიმავალი სამი საფეხურის შესახებ. 1840 წლის 11 აგვისტოს პირველი ანგელოზის უწყება ძალით აღიჭურვა, ხოლო 1844 წლის 19 აპრილს მეორე ანგელოზი მოვიდა და ძალით აღიჭურვა ექსეტერის ბანაკის შეკრებაზე 12–17 აგვისტოს, და მესამე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. მესამე ანგელოზი შეესაბამება კვირა დღის კანონს და, ამდენად, მიუთითებს სამსაფეხურიან პროცესზე, ვინაიდან მესამე ვერ იქნება პირველისა და მეორის გარეშე.

„პირველი და მეორე უწყებები მიეცა 1843 და 1844 წლებში, და ჩვენ ახლა მესამე უწყების ქადაგების ქვეშ ვიმყოფებით; მაგრამ სამივე უწყება კვლავაც უნდა იქადაგოს. დღესაც ისევე არსებითად აუცილებელია, როგორც ოდესმე ადრე, რომ ისინი განმეორებით ეუწყოს მათ, ვინც ჭეშმარიტებას ეძიებს. კალმითა და ხმით უნდა გავახმოვანოთ ეს ქადაგება, ვაჩვენოთ მათი რიგითობა და იმ წინასწარმეტყველებათა გამოყენება, რომელთაც მივყავართ მესამე ანგელოზის უწყებამდე. პირველი და მეორე გარეშე მესამე ვერ იარსებებს. ეს უწყებები უნდა

მივცეთ სამყაროს პუბლიკაციებითა და ქადაგებებით, წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზში ვაჩვენოთ ის, რაც იყო, და ის, რაც იქნება.“ Selected Messages, book 2, 104, 105.

ეგვიპტის მეათე წყლული შთაგონებით იქნა დაკავშირებული ჯვართან და მასთან დაკავშირებულ შემდგომ იმედგაცრუებასთან. ამიტომ მეათე წყლული არის მესამე უწყება, რომელსაც წინასწარმეტყველური აუცილებლობით პირველი და მეორე უწყება უნდა უსწრებდეს. 9/11-ზე უფალმა ფარაონს ჰკითხა: „რამდენ ხანს?“ და ამისთანავე ფარაონის მსახურებმაც იკითხეს: „რამდენ ხანს?“ მას შემდეგ, რაც მოსემ ღვთის შეკითხვა — „რამდენ ხანს?“ — ფარაონს გადასცა, და უშუალოდ მანამდე, ვიდრე მსახურები მოსეს ამ შეკითხვას ფარაონს გაუმეორებდნენ, მოსე გარდამტეხ მომენტს აღნიშნავს სიტყვებით: „მობრუნდა და გამოვიდა ფარაონისგან.“ გამოსვლა 10:6.

9/11 იყო წინასწარმეტყველური გარდამტეხი მომენტი, რაც ტიპოლოგიურად იქნა წარმოდგენილი მაშინ, როდესაც მოსემ აღმოსავლეთის ქარზე მოსული კალიების წყლული მოავლინა.

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხ მომენტებს წარმოადგენს ერებისა და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როცა ეს სხვადასხვა კრიზისი დგება, იმ დროისათვის ნათელი ეძლევა.“ Bible Echo, August 26, 1895.

შემდეგმა წყლულმა წარმოშვა სიბნელე ან ნათელი იმის მიხედვით, თუ რომელ ჯგუფს მიეკუთვნებოდი. 9/11 იყო „გარდატეხის მომენტი ხალხთა და ეკლესიის ისტორიაში“. იმ დროს ღვთის ხალხი მოწოდებულ იქნა, დაბრუნებულიყო და ევლო ძველ ბილიკებზე, მაგრამ მათ უარი თქვეს მასზე სვლაზე და არ ისმინეს საყვირის ხმისა. ელიას შემდეგ განხორციელდა განყოფა სიბნელესა და ნათელს შორის, ხოლო მოსემ იკითხა: „როდემდე?“ იგი ამავე მონაკვეთში შემდგომაც ამბობს:

„არსებობს პერიოდები, რომლებიც გარდამტეხ მომენტებს წარმოადგენს ერებისა და ეკლესიის ისტორიაში. ღვთის განგებულებით, როცა ეს სხვადასხვა კრიზისები დგება, იმ დროისთვის საჭირო ნათელი მოეცემა. თუ იგი მიღებულია, მოჰყვება სულიერი წინსვლა; თუ უარყოფილია, მოჰყვება სულიერი დაცემა და რწმენის დამსხვრევა.“ Bible Echo, August 26, 1895.

ჩვენ განვაგრძობთ თემას „როდემდე“ მომდევნო სტატიაში.

„1842 წლის მაისში, ბოსტონში, მასაჩუსეტსის შტატში, მოიწვიეს გენერალური კონფერენცია. ამ შეკრების გახსნისას ჰეივერჰილიდან ძმებმა ჩარლზ ფიჩმა და აპოლოს ჰეილმა წარმოადგინეს დანიელისა და იოანეს მხატვრულად გამოსახული წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მათ ქსოვილზე ჰქონდათ დახატული, წინასწარმეტყველური რიცხვებითურთ, მათი აღსრულების საჩვენებლად. ძმა ფიჩმა, კონფერენციის წინაშე თავისი სქემიდან განმარტებისას, თქვა, რომ ამ წინასწარმეტყველებათა გამოკვლევისას ეფიქრა: თუ შეძლებდა აქ წარმოდგენილის მსგავსი რაიმეს შექმნას, ეს გაამარტივებდა საკითხს და გაუადვილებდა მას მსმენელთათვის მის წარდგენას. აქ იყო მეტი ნათელი ჩვენს გზაზე. ეს ძმები ასრულებდნენ იმას, რაც უფალმა აბაკუმს უჩვენა ხილვაში 2,468 წლით ადრე, როცა

თქვა: „დაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე დაფებზე, რათა ირბინოს მისმა მკითხველმა. ვინაიდან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვის არის.“ აბაკუმი 2:2.

„ამ საკითხზე გარკვეული მსჯელობის შემდეგ, ერთხმად იქნა მიღებული გადაწყვეტილება, რომ ამ ნიმუშის მსგავსად სამასი ეგზემპლარი ლითოგრაფიულად დაბეჭდილიყო, რაც მალევე შესრულდა. მათ ეწოდა „'43-ის სქემები“. ეს მეტად მნიშვნელოვანი კონფერენცია იყო.“ *The Autobiography of Joseph Bates*, 263.

„მე ვიხილე, რომ 1843 წლის დიაგრამა უფლის ხელით იყო წარმართული და რომ იგი არ უნდა შეცვლილიყო; რომ რიცხვები ისეთი იყო, როგორსაც იგი ისურვებდა; რომ მისი ხელი ზედ ედო და ფარავდა შეცდომას ზოგიერთ რიცხვში, რათა ვერავის დაენახა იგი, ვიდრე მისი ხელი არ მოიხსნებოდა.“ *Early Writings*, 74.

„მეორე მოსვლის მქადაგებელთა და გამოცემათა ერთობლივი მოწმობა, როდესაც ისინი „თავდაპირველ რწმენაზე“ იდგნენ, იყო ის, რომ დიაგრამის გამოცემა ჰაბაკუკის 2:2, 3-ის აღსრულებას წარმოადგენდა. თუ დიაგრამა წინასწარმეტყველების საგანი იყო (და ისინი, ვინც ამას უარყოფენ, ტოვებენ თავდაპირველ რწმენას), მაშინ აქედან გამომდინარეობს, რომ ძვ. წ. 457 იყო ის წელი, საიდანაც 2300 დღის ათვლა უნდა დაწყებულიყო. აუცილებელი იყო, რომ 1843 ყოფილიყო პირველად გამოცხადებული დრო, რათა „ხილვა“ „დაყოვნებულიყო“, ანუ რათა ყოფილიყო დაყოვნების ხანა, რომლის განმავლობაში ქალწულთა ჯგუფს უნდა ჩასთვლემოდა და დაეძინა დროის დიადი საკითხის მიმართ, სწორედ იმ წინ, ვიდრე ისინი შუალამის ძახილით გამოაღვიძებდნენ“. *Second Advent Review and Sabbath Herald*, Volume I, Number 2, James White.